

Čís. 10085.

Povolení uschování (nařízení výkonu povoleného uschování) zabavených svršků, třebaže z povoleného uschování sešlo se souhlasem vymáhajícího věřitele, není vázáno osvědčením nezbytné potřeby uschování (maření exekuce), nýbrž uschování jest povoliti (jeho výkon naříditi) vždy, jakmile jsou zabaveny věci (kromě peněz u dlužníka nalezených) a vymáhající věřitel navrhuje uschování (jeho opětný výkon).

(Rozh. ze dne 13. srpna 1930, R I 621/30.)

Soud první stolice nepovolil uschování zabavených svršků. Rekursní soud je povolil. Důvody: Uschování předmětů dne 17. ledna 1930 zabavených nebylo provedeno, aniž by ze zprávy výkoného orgánu bylo patrné, proč se tak nestalo. Vysvětlení jest v novém návrhu vymáhající strany na uschování a na prodej těchto předmětů, v němž tvrdí, že se povinná strana zavázala dluh spláceti ve lhůtách, jež však nedodržela. Toto tvrzení nevyžaduje osvědčení a není ani třeba skládati předem zálohu na útraty uschování, poněvadž vymáhající strana žádá, by uschování bylo provedeno na její přihlášení, takže se chce osobně výkonu zúčastniti, a mimo to může záloha na uschování býti vyžádána. Také vymáhající věřitel žádá uschování věcí sepsaných v zájemním zápise č. j. E VII 687/28, takže návrh jest docela jasný, a to nikoli v dražebně, takže podle § 259 třetí odstavec ex. ř. osoba uschovatele může býti soudem stanovena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, k němuž jest dodati, že podle doslovu zákona (§ 259 ex. ř.) povolení uschování (nařízení výkonu povoleného uschování) zabavených věcí, třebaže z povoleného uschování sešlo se souhlasem vymáhajícího věřitele, není, jak se soud první stolice domnívá, vázáno osvědčením nezbytné potřeby uschování (maření exekuce), že tedy uschování povoliti (jeho výkon naříditi) jest vždy, jakmile jsou zabaveny věci — kromě peněz u dlužníka nalezených (§ 261 ex. ř.) — a vymáhající věřitel uschování to, nebo bylo-li už povoleno, a sešlo-li s jeho výkonu, opětný jeho výkon navrhuje.

Čís. 10086.

Zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Ten, komu byl zřízen prozatímní podpůrce, nemůže bez jeho svolení zatížit svou nemovitost. Knihovní vklad nelze povoliti ani s dodatkem,

že platnost vkladu má nastoupiti teprve s výmazem poznámky zahájeného řízení o zbavení svéprávnosti.

(Rozh. ze dne 21. srpna 1930, R II 278/30.)

Ohledně Karla O-a ml. bylo zahájeno řízení o zbavení svéprávnosti a byla mu zřízena prozatímní podpůrkyně Marie O-ová ml. K návrhu Karla O-a ml. povolil knihovní soud, by byl na ideální vlastnické polovině nemovitostí připsaných Karlu O-ovi ml. povolen vklad zástavního práva pro výměnkářský důchod Karla a Marie O-ových starších. K rekursu Marie O-ové ml. rekursní soud knihovní žádost zamítl. **Důvody:** Jelikož při ideální polovině Karla O-a ml. na usedlosti vl. č. 176 bylo poznamenáno zahájení řízení o zbavení svéprávnosti Karla O-a ml., nebylo k jeho žádosti povolit vklad práva zástavního, neboť řečená poznámka znamená obmezení disposičního práva Karla O-a ml. ve smyslu cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. Podle § 9 tohoto nařízení má prozatímní podpůrce práva a povinnosti podpůrce osoby svéprávnosti zbavené (§ 4), tedy stejná práva a povinnosti jako poručník nezletilého. Pokud tedy, jako v projednávaném případě, nebyla působnost prozatímního podpůrce ve smyslu § 9 (1) cit. zák. nijak obmezena, jest i způsobilost toho, komu zřízen byl prozatímní podpůrce, k jednání obmezena potud, že beze svolení podpůrce nemůže svou nemovitost zatížit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům Karla a Marie O-ových starších.

Důvody:

Rekursní soud právem zamítl žádost Karla O-a ml. o povolení vkladu zástavního práva pro výměnkářský důchod Karla a Marie O-ových st. 140 Kč, 30 Kč a 40 Kč měsíčně na spoluvlastnickou ideální polovinu Karla O-a a jest ke správnému odůvodnění tohoto rozhodnutí dodati toto: Podle § 9 řádu o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916 čís. 207 ř. zák., jenž se dovolává § 4 téhož řádu, má prozatímní podpůrce práva a povinnosti podpůrce osoby svéprávnosti zbavené, tedy práva a povinnosti poručníka, nebyl-li obor jeho působnosti opatrovnickým soudem omezen a opatrovanec rovná se dospělému nezletilci. Tomu tak jest v tomto případě, kde Karlu O-ovi ml. dne 9. listopadu 1929 při zahájení řízení o zbavení svéprávnosti byla zřízena zatímní podpůrkyně Marie O-ová ml. bez omezení oboru její působnosti. Poněvadž podle § 244 obč. zák. nezletilec nemůže bez schválení poručenství nic ze svého zciziti aniž závazek na se vzíti, jest vkladní prohlášení Karla O-a ml., na jehož základě se sporného knihovního vkladu domáhá a jež vydal samostatně beze svolení zatímní podpůrkyně a opatrovnického soudu, aspoň prozatím neplatné, poněvadž Karel O. ml. jím vzal na sebe závazek obtížnější, než odpovídá výměně vložené na jeho polovici nemovitosti. Po rozumu ustanovení odstavce (2) § 11 cit. řádu může se řečené prohlášení ovšem státi nenapadatelným, bude-li zbavení své-

právnosti odepřeno. Než, dosud se koná řízení o zbavení Karla O-a ml. svéprávnosti, pročez ono prohlášení nemá dosud platnosti. Poněvadž dále v knihovní vložce jest poznamenáno zahájení řízení o zbavení svéprávnosti Karla O-a ml. a prohlášení, na jehož základě vklad se měl státi, nevykazovalo schválení zatímního podpůrce aniž opatrovnického soudu, nebyl žádaný vklad přípustný. Neprávem uplatňují stěžovatelé, že podle obdoby § 51 knih. zák. vzhledem k ustanovení odst. (2) § 11 ř. o zbavení svéprávnosti povoliti bylo žádaný vklad aspoň s dodatkem, že platnost žádaného vkladu nastoupiti má teprve s výmazem poznámky zahájeného řízení o zbavení svéprávnosti, neboť § 51 knih. zák. týče se výhradně výmazu hypotekárních pohledávek, na nichž váznou práva nadzástavní, a tohoto ustanovení nelze obdobně použiti na tento případ.

Čís. 10087.

Osvědčením nároku ve smyslu § 389 ex. ř. jest nejen, byla-li předložena listina, tvořící neúplný důkaz, nýbrž i, je-li listina, tvořící zevně plný důkaz, snad co do svého smyslu poněkud pochybná, ale dá se přece rozumně vyložiti i v tom smyslu, jak tvrdí navrhovatel.

S hlediska § 381 ex. ř. nestačí abstraktní možnost zmaření nebo stížení uskutečnění nároku, nýbrž musí tu býti konkrétní čin k tomu směřující, jímž však jest již každé jednání přípravné.

Pokud nárok elektrárenského svazu proti obci o dodávání elektrické energie jest ohrožen jednáním obce s jiným elektrárenským podnikem o jeho návrhu na pronájem obecní elektrárny.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1930, R I 598/30.)

Soud první stolice povolil k návrhu elektrárenského svazu, společnosti s r. o., proti odpůrkyni, obci města P., prozatímní opatření, by se odpůrkyně zdržela jednání o návrhu elektrárny akciové společnosti ze dne 24. dubna 1930 a přijetí a schválení návrhu toho správní radou elektrických svých podniků, městskou radou a zastupitelstvem. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Prozatímní opatření zákazem odpůrkyni, obci města P., by se zdržela jednání o návrhu elektrárny akc. spol. v H. ze dne 24. dubna 1930 a přijetí a schválení návrhu toho správní radou elektrických svých podniků, městskou radou a svým zastupitelstvem, povoleno bylo prvním soudcem mimo jiné také k zajištění nároku navrhovatele elektrárenského svazu v P. z ujednání ze dne 19. srpna 1922, by odpůrkyně dodávala navrhovateli elektrickou energii vyrobenou z parní a z vodní centrály v P. za výrobní cenu s připočtením 10% zisku, a navrhovateli příslušela kontrola této výrobní ceny, a nelze popříti, že ujednání ze dne 19. srpna 1922,